

ՊԱՏԿԵՐՆԵՐ ՆԵՐԿԱՅԻՑ ԵՒ ԱՆՑԵԱԼԻՑ

ԱՐՇԱԼՈՅՈՒ ՄԻԻԹԱՐԵԱՆԻ

ԳԱՐՆԱՆԱՑԻՆ ԱՌԱՌՑ

Գեղեցիկ ես դու, զարնան առաւօտ,
Երբ հեռու հեռու լեռների ծայրից
Նայում է արև դէմքով ծիծաղկոտ,
Երբ բարձրանում է մէզը դաշտերից,
Երբ տխրած լուսին, իբր աքսորական,
Իջնում է հանդարտ իւր բարձրը դահից,
Ուր շողշողում են ամպեր կուսական,
Որպէս կարապներ մաքուր և անբիծ,
Երբ ծերուկ գազաթն հըսկայ լեռների
Վաւում է առաջի, իբրև աղամանդ,
Երբ թեւաւորներ անհուն եթերի
Անվերջ շարքերով անցնում են ազատ,
Մառեր, ծաղիկներ՝ մարգարտեայ ցօլով
Չարդարւած հանդերձ դեռ կէս-գիշերին,
Պըճնում են այգի ոսկեվառ շողով
Արարչի կազմած ուրախ խընճուքին,
Ու մօտիկ սարի ծերպերում պահւած
Գիւղից բարձրանում է ծուխ ոլորուն,
Իբրև ջերմ աղօթք երկինք առաքւած,
Իբր առաւօտի կանուխ դոհութիւն:

*
* *

Օ', այդ ժամանակ ինչպէս ջերմագին
 Բըղխում է աղերս սըրտի խորքերից,
 Որ միշտ հաշտ հայէր իւր ձեռագործին
 Նն, որ այս ամենն արաւ ոչընչից.
 Ի՞նչպէս շար 'ի շար փայլում են աչքիդ՝
 Առջին յոյսեր վաղուց խորտակած,
 Ի՞նչպէս հըրճւում է զօրացած հոգիդ՝
 Տառապանք ու վիշտ ծանակ համարած.
 Եւ ըզգում ես դու, որ կը գան օրեր,
 Երբ այդ գեղեցիկ աշխարհում մարդիկ
 Կը գըղզեն իրար, որպէս եղբայրն'ր,
 Սիրոյ ըսուերում անանց երջանիկ...

1890 թ.